

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΣΟΝΕΤΤΑ

ΑΠΟΚΡΙΑ

Σὺ μεταξένια δούκισσα κ' ἐγὼ παρδαλωμένος
Παλιάτσος σὴν τριπλή γιορτῆ τῆς ἀποκριᾶς χτὲς βράδῳ
Χορεύαμε. Τῆς μουσικῆς τὸ γέλοιο ἀντιλαλεῖσε
Κ' οἱ Χάρες τοῦ παλίου καιροῦ μὲ τοὺς παραμυθένιους

Ἡρώους ἀνταμώνουνταν. Σ' φουριστὰ τὰ ταίρια
Μὲ ρυθμικὲς κυματωσιὲς γυρνοβολοῦσιν — μάτια
Μισέκλειστα, χαμόγελο τῆς ἡδονῆς, λαφράδα
Τῆς ἀλησμονιάς. Γελαστὸς κ' ἐγὼ παραμιλοῦσα.

Κι ἀπιαστὴ σὺ φτερουγίζεις — τσαχπίνα πριγκιπέσσα
Ποῦ θύμησης ἀντιφεγγιά ζωντάνευες καθάρια
Καὶ ξαναθοῦσες ἑμορφιά γητειᾶς βασιλεμένης.

Μὰ τῆ βουβῆ δὲν ἔννοιωσες τῆ λύπη μου. Δὲν εἶδες
Πῶς ἡ χαρούμενη ψευτιά καημὸ κρύβει πνιγμένο,
Πῶς σὰ ζητιάνα σιγαλὴ διάβαινε κάποια ἀγάπη

ΞΥΠΝΗΜΑ

Καὶ ξύπνα ξύπνα τοὺς ρυθμούς. Θυμήσου ποῦ κοιμῶνται
Οἱ ξεχασμένοι ἀντίλαλοι καὶ τὰ γλυκὰ πιστρεφια
Καὶ σὰν πουλιά ἀλαφρότερα γιὰ μέλισσες ποῦ γύρω
Μαζεύονται σὲ σκιαδερὴ δροσολαλοῦσα βρύση,

Ἄς φτερουγίσουν οἱ σκοπεῖ κι ἄς ἔρθουν τὰ τραγούδια
Στὰ χεῖλια σου περίγυρα ζητῶντας τῆ φωνή σου.
Τὸ ρυθμικὸ ξεπέταγμα τὰ οὐρανοβούνια ἄς φτάσῃ
Κι ἄς ξαντικρύσῃ θάλασσες ποῦ ἄλικά βουρκαωμένες

Στὴν ἔρμη τους ἀπλοχωριά τὸ ἀγέρι ἀποζητοῦνε.
Θέλω ν' ἀκούσω τῆς ζωῆς τὴν πιδ ψηλὴ καμπάνα
Κι ἀττοφτέρουγη λαλιά σ' ἀπέκορφα ἐλυμπία

Νὰ μὲ ξεπάρῃ. Κ' ἔπειτα σκύψε καὶ μίλησέ μου,
Φωνὴ κακὴ, γιὰ τὰ χρυσὰ τὰ παιδικίσια χρόνια
Καὶ τίς βουνίσσιες λευτεριὲς μέσ' τὸ ἀττικὸ λιοπύρι.

ΣΑΜΨΩΝ

Μέσ' τὸν πινάρχαιο τὸ Ναὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀχολογοῦτε
Ἡ λειτουργία τῆς Ψευτιάς καὶ λάγνοι δεσποτάδες
Βασιλευαν. Ἰγμου βοή στοὺς θόλους ξεψυχοῦσε
Καὶ μέσ' τὸ φῶς τὸ ἀχνόθαμπο χλωμόστεικαν εἰδωλῶν

Μορφὲς σταυρωμένες. Λαδὸς γονατιστὸς μὲ φοβὸ
Κι ἀνελπισιὰ προσκύναιγε γιὰτὶ ἀποκαμωμένος
Τῆς πολυκαίρινης σκλαβιάς τὴν ἀγγαρεία ἀγαποῦσε.
Στὴν ἅγια τράπεζα χρυσοὶ κι ἀκάθαρτοι πατριάρχες

Θυσιάζαν τὴν ὠρια Ζωὴ δεξάζοντας τὸ Ψέμα.
Μιά γριούλα μ' ἔφερε παιδὶ κεῖ προσευχὲς νὰ μύθω
Καὶ νὰ λατρέψω τὰ εἰδῶλα μ' ἀνίδειες μενάνοες.

Μὰ μέσα μου ἀνταριεύτηκε τῆς λευτεριάς ὁ λόγος —
«Νὰ σπάσω θέλω τὴν κλησιά, νὰ ριξῶ τίς κελῶνες
«Γιὰ νὰ χαθῶν πιά αὐτὴ ἡ ψευτιά κ' οἱ σκλάβοι ποῦ τὴ θένει!

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ ἔξω-
τερικὸ φρ. χρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κισκία τῆς Πλατείας
Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ἰπουργείου Οἰ-
κονομικῶν, Σταθμοῦ Τριχοδρόμου (Ὁ-
φθαλμιατρειῶν) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηρο-
δρομοῦ (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Μανω-
λακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια),
στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολλάου.

Στὸν Πειραιᾶ: Καπνοπωλεῖο Γ. Ξηροῦ.
ὁδ. Βαυβουλίνας ἀρ. 1, σιμὰ στὴν Τρούμπα
Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ'
εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ

ἡ Κυβέρνηση; — Ἐχω τὴν πεποίθησιν πῶς θὰ μείνῃ
γιατὶ οἱ περιστάσεις τὸ ἐπιβάλλουν!»

Τὴν ἐρώτησιν τὴν ἔκανε κάποιος δημοσιογράφος.
Τὴν ἀπάντησιν τὴν ἔδωσε ὁ κ. Πρωθυπουργός.
Κ' ἔτσι ὁ κόσμος ἔμαθε ἀπὸ τὰ λίγα μὰ ζουμερὰ
αὐτὰ λόγια πῶς ὑπάρχει καὶ σήμερὰ κάποια περὶ-
ο τ α σ η κρατικῆς τὴν Κυβέρνησιν στὴ ζωῆ.

Ἄν εἶχαμε τὴν τιμὴ νὰ μιλήσουμε μὲ τὸν κ.
κ. Πρωθυπουργό, θὰν τονὲ ρωτούσαμε:

— Καὶ ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ μαγικὰ περίστασις,
Ἐξοχώτατε;

Ἡ σταφίδα, θὰ μᾶς ἔλεγε, τὰ οικονομικά μας
χάλια, οἱ στρατιωτικὲς ἐτοιμασίαι καὶ τόσα ἄλλα ζη-
τήματα ἔθνηκα ποῦ δὲ σηκώνουν τὴν παραμικρὴ ἀρ-
γητα. Τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ μιά σοβαρὴ
περίστασις ποῦ ἐμποδίζει τὴ Βουλὴ νὰ μᾶς ρῆξει.

Θὰ βριακούτατε σὸ δικὸν ὁ κ. Πρωθυπουργός
μιλῶντας ἔτσι. Μὰ δὲ θάχε καθόλου ἄδικο κι ὅποιος,
ἀπαυῶντας σὰ δίκαια λίγια του, τοῦ ἀπόδειχνε πῶς
ἡ καθεμιά ἀπὸ τίς περιφημῆς αὐτῆς περιστάσεις δὲν
εἶναι σημερινή. Καὶ χτὲς καὶ προχτὲς καὶ χρόνια
τώρα οἱ τέτοιαι περιστάσεις δὲ λείψανε. Κι ὅμως αὐτὸ
δὲν ἐμπόδιζε νάλλαξουν τὰ ὑπουργεῖα καὶ νὰ γίνων
τόσες βουλευτικὲς ἐκλογές. Γιατὶ τάχα αὐτὸ ποῦγινε
χτὲς νὰ μὴ γίνῃ καὶ σήμερὰ; Σήμερὰ μοναχὰ οἱ
περίστασις τὸ ἐπιβάλλουν, σήμερὰ ἀρχισαν
ἔτσι ἄξαφνα νὰ δυναμώνουν τόσο πύλ νὰ κρατᾶνε τὸ
Ἰπουργεῖο ἀκλόνητο στὴ θέσιν του;

Ὁ κ. Πρωθυπουργός, ποῦ καμιά φορὰ δείχνει
κάποιον ξεχωριστὴν εὐκρινείαν, μποροῦσε ἀξιώλογα στὴν
ἐρώτησιν τοῦ δημοσιογράφου νὰ δώσει μὴ εὐκρινέ-
σιση ἀπάντησιν καὶ νὰν τοῦ πεί:

— Τὸ Ἰπουργεῖον θὰ μείνῃ γιὰτὶ θὰ πασκίσο-
με νὰ συμβιβάσομε τὰ κομματικὰ συμφέροντα καὶ
νὰ τραβήξομε ὅσους υποροῦμ. περισσοτέρους βου-
λευτάδες μὲ τὸ μέρος μας!

Σὲ τέτια λόγια ἀληθινὰ κανεῖς δὲ θὰ μποροῦσε
νὰ παρατηρήσει τίποτα, ἀφοῦ καὶ τὰ βυζανιάρικα